

Prológus

Tizenegy évvel korábban...

Mr. Monroe és csapata az árvagyereknek támogatására szervezett idei jótékonyági esemény helyszínének, az egyik jól menő éttermet szemelte ki. A fogadás igen nagy figyelmet kapott minden alkalommal, hiszen fontos témát érintett.

Az előkelő vendégek egymás után érkeztek, akiket a főszervező lelkesen üdvözölt, és megköszönte, hogy megtisztelték a számára oly fontos eseményt a jelenlétükkel. Mindenki jól szórakozott, evett-ivott, és persze nagyobb-nál nagyobb összegeket adományozott a jó ügy érdekében.

A korosodó férfi két, kamasz korból épp kinőtt unokája, Olivia és Jordan is jelen voltak, az esemény alatt szinte végig a vendégek közt sétálgattak. Mindenkihez volt egy-két kedves szavuk, vagy egy vicces megjegyzésük, amin a résztvevők jót mulattak. A fiatal lány éppen egy csapat idősebb hölgyet szórakoztatott, amikor nagyapja lépett mellé, hogy bemutassa valakinek.

– Kincsem! Ők itt Axel Hudson és a fia, Luke. Axel régi ismerősöm és barátom.

– Nagyon örvendek! Olivia vagyok! – nyújtott kezet a lány.

Az idősebb férfi megrázta az üdvözlésre emelt jobbát. A fiatalabb pedig, amikor sorra került, nem így tett, hanem udvariasan a szájához emelte, hogy csókot leheljen rá. A lány nem jött zavarba, ragyogó mosolyt küldött az ifjabb Hudsonnak, tett egy csábos megjegyzést, miszerint micsoda úriember, majd visszahúzta a kezét. A két idősebb férfi, mivel látták, hogy a fiatalok szimpatikusak egymásnak, kijelentették, hogy magukra hagyják őket, majd elvonultak a bár irányába.

Miután kettesben maradtak, letelepedtek egy asztalhoz, és beszélgetésbe mélyedve, egyre jobban egymásra hangolódtak. Kis idő múlva kiderült, ugyanarra az egyetemre járnak.

– Hogy lehet, hogy még soha nem láttalak ott?

– Lehet, hogy csak néztél, de nem láttál! – viccelődött a lány.

– Képtelenség! Ilyen szépségre, mint te, biztosan emlékeznek – bájolgott a srác.

– Ettől el kellett volna ájulnom?

– Magabiztos vagy! Ez tetszik!

– És még nem láttál semmit... – kacsintott rá pajkosan Olivia.

– Mindenképpen szeretném, ha lenne lehetőségem jobban megismerni téged.

– Ha megadod a számod, talán felhívlak – vágta rá a lány.

– Mi lenne, ha inkább te adnád meg a számod nekem, és én hívnálak fel? Tudod, a hagyományos módon...

– Modern lány vagyok, bocsí!

– Igen, ez feltűnt... – hajolt előre Luke, miközben tartotta a szemkontaktust.

Oliviának bejött a fiatal férfi stílusa. Kedves volt, vicces. Lehetett vele értelmes kommunikációt folytatni, kicsit nyomult, de nem vitte túlzásba. Zöld szeme huncut módon csillogott, remekül passzolt szőke hajához, amit csak pár centisre hagyott. Arcának jobb oldalán minden mosolynál megjelent egy kis gödröcske, ami jól állt neki, és a lány szíve minden alkalommal dobbant egyet a látványára.

– Ha arra vársz, hogy beadjam a derekam, akkor azt lesheted! – dőlt előre Olivia is.

– Tudod mit? Nem bánom! Itt van a mobilod? – ment bele nevetve a srác.

– Ez a beszéd... – vette elő a lány a kis kütyüt egy diadalmas mosoly kíséretében.

*

A négy lány, mint mindig, azon a vasárnapon is összegyűlt. Ezúttal Olivianál a Monroe család házában. A hatalmas, kétemeletes épület földszinti nappalijában heverésztek a kanapékon, körbevéve mindenféle rágcsálnivalóval, üdítővel és különböző csajos magazinokkal.

Órák óta bújták az újságokat, de még mindig volt hátra olyan, amibe bele sem pillantottak. Trécseltek, viccelődtek és élvezték egymás társaságát, valamint a semmittevést. Idővel a két nappal ezelőtti jótékonysági estre terelődött a téma.

– Nem is mesélted, milyen volt! – kapott észbe Gemma.

– Csak a szokásos! Tudjátok, kaja, pia, sok idős ember, akiknek be nem áll a szájuk, ilyenek.

– Az újságban megjelent képek szerint, ennél izgalmasabb elfoglaltságot is találtál magadnak! – kotyogott bele Zoe.

– Milyen képek? Nem értem mire gondolsz... – értetlenkedett Olivia.

– Nekem ő nem egy idős, pletykás néninek tűnik! – mutatta fel a lány a szóban forgó magazint.

Ennek hatására három barátnője egyszerre vetődött mellé arra a kanapéra, amin ő terpeszkedett. Zoe egy hangos sikollyal tiltakozott a támadás ellen. Olivia kitépte kezéből az újságot, rámeredt az oldalra, amin az említett fotó szerepelt. Gemma és Alexis pedig a két oldaláról vette szemügyre.

Szőke barátnőjük, hasonló szőke fiatal férfi jelenlétében koktélozott az egyik asztalnál, és abból, hogy felszabadultan nevettek, úgy tűnt, nagyon jól szórakoztak egymás társaságában.

A többiek várakozva lestek a lányra, hallani akarták a részleteket. De ez azon ritka alkalmak egyike volt, amikor Olivia kérette magát.

– Komolyan harapófogóval kell kiszednünk belőled, hogy ő kicsoda?! – bökdöste a srác képét Zoe.

– Luke-nak hívják... – A lány mintha kicsit elpirult volna, de nem mertek volna megesküdni erre.

Végül megkegyelmezett nekik, és mindent töviről hegyire elmesélt; miként találkoztak, miről beszélgettek, hogy meglepő módon nem érezte kínosan magát tőle. Azzal fejezte be, hogy a srác megadta a számát, amit meg is mutatott a telefonjában.

– Miért nem te adtad meg neki? – csapott le rögtön Alexis.

– Kettőnk közül még mindig te vagy a romantikus... Így már tudod a választ? – adott magyarázatot Olivia.

– És fel fogod hívni? – jött a következő kérdés Gemmától.

– Nem tudom... – vont a vállát tanácstalanul.

– Mi az, hogy nem tudod? Komolyan eldobnád a lehetőséget? – húzta száját az előbbi.

– Csajok! Ne erőltessétek! Ha a barátnőnk úgy dönt, hogy nem kér belőle, akkor... majd lecsapok rá én

– kapta ki Zoe a telefont váratlanul a másik kezéből.

– Azt már nem! – szerezte vissza a szőke határozottan, mire három barátnője felkacagott.

Olivia otthagytta őket, és átült a szemközi kanapéra, hogy még véletlenül se érhessek el a kis kütyüt. Elcsendesedett, egy pillanatig a mobilra függesztette a tekintetét, miközben sóhajtott egyet. A többi lány mosolyogva figyelte, majd, amikor rájuk nézett, kérdőn felvonták a szemöldöküket.

– Akarjátok hallani a hangját? – csillant huncut fény Olivia kék szemében.

Erre visítva utána vetődtek, és körbeütlék. A lány rányomott a hívás gombra, majd visszafojtott lélegzettel hallgatták, ahogy a telefon kicsöngött...

1.

Tizenegy évvel később...

Egy homályos folyosón menekült kétségbe esetten. Két oldalt falak futottak, beépített szekrényekkel, mint a gimiben annak idején. Össze volt zavarodva, mert nem lehetett ott. Tíz éve nem járt a régi iskolájában. A cipősarkak ütemes kopogása hátborzongatóan visszhangzott, ahogy rohant.

Olyan, mintha egy horrorfilmben lennék. Mint az a múltkori Freddy Krueger film. Villant át az agyán.

Nem tudta, hol bújhatna el, üldözője a nyomában loholt, és egyre közelebb ért. Érezte, utol fogja érni, alig kapott levegőt, egyre jobban szúrt a tüdeje. Annak ellenére, hogy magassarkú volt rajta, nem lassított, bár többször is megbicsaklott a bokája. Egy ajtóhoz ért, amit zárva talált, hiába rángatta a kilincset, nem nyílt ki. Ekkor zajt hallott maga mögött, és amikor megfordult, üldözője közvetlen előtte állt, de a félhomály miatt nem tudta kivenni a vonásait. Jobb híján a kilincsbe kapaszkodott félelmében.

Hirtelen nem csak a hely tűnt ismerősnek, hanem támadója is. De még mindig nem tudott tisztán gondolkodni a rettegetől.

Közel állt hozzá, hogy könyörögjön, bár nem találta a szavakat és sosem volt az a típus. Úgy gondolta, észérvekkel és alapvető kommunikációval bármit el lehet érni, de ebben a pillanatban még térdre is rogyott volna, hogy úgy esedezzen kegyelemért.

A kapucnis biztos jól vigyorgott rajta, jobb kezében kést tartott, amit lassan felemelt. Vér borította, Gemmának ötlete sem volt kitől származhat, csak abban reménykedett, az övé nem fog rákerülni. A férfi gyorsan mozdult, ő nem tudott védekezni és minden elsötétült...

Felriadt álmából, hosszú pólóját, amit alváshoz viselt, vizesre izzadta. Nem kapott levegőt, asztmája megint legyűrte. Fuldokolva, remegő kézzel matatott a sötétben az éjjelilámpa környékén, inhalátorát nem találta fény nélkül. Ahogy meglelt a kapcsoló, még ügyetlenkedett kicsit, annyira zaklatott állapotban volt. Majd hirtelen fény gyúlt, és rögtön meglátta, amit keresett.

Inhalátora a földön hevert a dokumentumokkal együtt, amiket a munkából hozott haza pénteken, mert még a hétfői meeting előtt át akarta nézni a terveket. Elaludhatott a feladat közben, majd az intenzív rémálmom közepette mindent lesodort.

Végre a markában tartotta az életmentő eszközt, gyorsan a szájához emelte a készüléket, és szippantott egy mélyet. Érezte, hogy a tüdeje újra megtelik levegővel.

Megkönnyebbülten hanyatlott vissza az ágyba, szemét lehunyva próbált légzésére koncentrálni. Amikor úgy ítélte meg, hogy elmúlt a veszély, lassan felült és óvatosan körbenézett, mintha rémálma valóság lett volna, és támadója valamelyik sötét sarokban lapulhatna. Az óra digitális kijelzője kettő húszat mutatott.

– Ezek szerint, mégis lehet magassarkúban futni. Gondolom, csak elég motiváció kell hozzá – motyogta magának.

Sosem rajongott ezekért a cipőkért, ha tehetné, kerülte őket és nyáron inkább balerinákat hordott. Télen pedig vagány csizmákat, amiknek minimális sarkuk volt.

Összeszedte a dokumentumokat másnapra, szépen elrendezte az éjjeliszekrényén, inhalátorát pedig bedugta a párnája alá, csak a biztonság kedvéért. Visszabújt az ágyba, majd annak ellenére, hogy még mindig melege volt az előbbi élménytől, takaróját nyakig húzta, abban a reményben, hogy így semmi bántódása nem eshet. Bár tisztában volt vele, hogy a gondolatai egy tíz éves kislányéval értek fel akkor, mégis nagyobb biztonságban érezte magát ettől.

Egy darabig még nem jött álom a szemére, hiába próbálkozott. Még az is átfutott az agyán, hogy elkezd bárányokat számolni. Erre a gondolatra elmosolyodott, mert egyik barátja húzta ezzel pár nappal ezelőtt.

Egye fene, kipróbálok. De az tuti, hogy Ethan sosem tudhatja meg, kiszekálná a lelkem. Fogadta meg, majd suttogva számolni kezdett:

– Egy bárány, két bárány, három bárány...

Úgy tűnik, a módszer működött, mert egy idő után újra elaludt. Ezúttal nem álmodott, nyugodtan telt az éjszaka utolsó pár órája.

Éles hang ütötte meg Gemma fülét, telefonja ébresztője kegyelmet nem ismerve csipogott mellette. Amikor végre megtalálta az éjjeliszekrényén, bosszúsan nyomta ki.

– Jézus! – sóhajtott.

Hirtelen azt sem tudta, fiú-e vagy lány, a reggeli ébredések sosem tartoztak a kedvencei közé. Hétfő reggel volt, egy újabb hét kezdete, újabb napok vártak rá a munkában. Egy darabig csak feküdt az ágyában, és álmán gondolkodott.

Felzaklatta, hiszen már öt éve nem volt pánikrohama. A poszttraumás stressz szépen lappangott, és nem történt semmi, ami előhozta volna az elmúlt években. Rémálmai idővel megszűntek, nem kellett aggódnia, hogy azok fogják kizökkenteni a nyugodt életritmusából.

Egy ideje már kiegyensúlyozott életet élt, próbált törekedni rá, hogy gondolatai pozitívak és vidámak legyenek. Általában jól érezte magát, szuper állása volt, megbízható barátai, akiket imádott, és tető is került a feje fölé, méghozzá nem is akármilyen. Maga fizette a számláit, nem függött senkitől.

Persze a pasik mindig is csak fejfájást okoztak neki, de a nők kilencven százaléka ugyanezzel a helyzettel küzd, úgyhogy emiatt nincs oka panaszkodni. Eszébe jutott szombati katasztrófális randija. A fura fazon, aki tíz évvel korábbi profillal rendelkezett, úgy jött a megbeszélt időpontra, hogy egy egész terve volt öt évre előre.

*

Szombat délután találkoztak egy parkban. Gemma azt hitte, elsőnek érkezett, sehol sem látta a fényképen szereplő, kissé szégyenlősnek tűnő férfit. Leült az egyik padra, és gondolta, újra átfutja telefonján a jelöltje profilját.

– Hello, kislány! – hallotta hirtelen a baljáról.

Kislány? Jól kezdődik. Gondolta.

Nem értette, miért szólítja le egy idegen. Ahogy jobban megnézte, a szégyenlős mosolyból rögtön tudta, ki az.

– Szia! Daniel, ha nem tévedek?

– Igen, én vagyok. Örülök, hogy eljöttél – mosolygott rá.

Gemma nem tudta, mit mondjon. Kezében a telefontal ide-oda kapkodta a tekintetét, hiszen a férfi csak nyomokban emlékeztetett a profilján beállított képre. Kezdte cikinek érezni a szituációt, ezért gyorsan ölébe ejtette karját, zavartan felnevetett – ezt a viselkedését mindig is utálta magában –, és bemutatkozott.

– Hogy vagy ezen az álmos szombaton? – érdeklődött Daniel.

A lány nem is értette a kérdését, mert a nap olyan csodásan sütött, hogy az a szombat minden volt, csak álmos nem.

– Köszönöm, jól. Hát te? – udvariaskodott, közben elveszve érezve magát. Daniel sem nagyon igyekezett mást mondani, így egy pár percig csak ültek egymás mellett a padon zavartan mosolyogva. Az ötödik, kissé ciki, viszont nagyon bosszantó összenézés után Gemmának elege lett. A férfinak szegezte a nyelve hegyén lévő kérdést:

– Photoshoppoltál? Bocsánat, mármint nem egészen olyan vagy élőben, mint a fotóidon.

– Ó, igen, mert azok régi képek. Az egész profilom régi, nem újíttam az adatokat egy ideje – jött a válasz.

– Mégis mióta? – próbált higgadt maradni.

– Hmm, úgy tíz éve.

Gemmának elkerelkedett a szeme, elvégzett egy gyors fejszámolást. A matek nem volt az erőssége, de azért ez még neki is ment. Ezek szerint a férfi nem harminc, hanem negyven éves.

– Érdekes, nem emlékszem, hogy ezt említetted volna.

– Hát tudod, személyesen jobb megbeszélni az ilyen dolgokat.

– Milyen dolgokat? Szerintem a profil arra való, hogy kapj egy valós képet a személyről, és eldönthesd, hogy szóba akarsz-e vele állni.

– Persze, persze, de tudtam hogyan reagáltál volna, ha mostani képekkel próbálok rád nyomulni online – magyarázkodott randi partnere.

– Miért, most jobban reagáltam? – csodálkozott el, de a férfi mintha meg sem hallotta volna.

– Nem vagyok ám őrült, ha attól félsz, kislány – bizonygatta.

Libabőrös lett a háta a kislány szó hallatán. Az sem segített, hogy tudta, egy őrült pont ugyanezt mondaná.

– Tudom, mire van szüksége egy nőnek – húzódott közelebb hozzá. Gemma ebben erősen kételkedett.

– Komplet tervem van. A harmadik randi után összeköltöznénk, egy hónapra rá megkérném a kezéd, egy év múlva jöhetne a baba, az sem okozna gondot, ha ikrek lennének. Néznénk a bővülő kis

családunknak egy kertvárosi házacskát, fehér kerítéssel az elején. Mikor berendezkedtünk, jöhetne a második kör a szülésből. Na mit szólsz hozzá?

A lány elképedve hallgatta a vigyorgó férfit, viszont az utolsó mondatnál úgy pattant fel, mintha megcsípték volna. Neki erre nincs szüksége, minél hamarabb el akarta húzni a csíkot. Pillanatnyi társa is felállt, ettől neki kissé inába szállt a bátorsága, mégis összeszedte elszántságát, és egy szarkasztikus kijelentéssel kimentette magát.

– Utálom ezt mondani, de sajnós túlságosan kislány vagyok még ehhez. Nem vagyok elég érett és felnőtt a nagy tervedhez. Mi lenne, ha keresnél egy komolyabb nőt erre a projektre?

Ezután sarkon fordult, és faképnél hagyta a bambán néző férfit.

*

Telefonja repítette vissza a jelenbe. Újra csipogott, úgy tűnik csak szundira nyomta.

– Jól van, jól van, kelek már! – veszekedett vele.

Kikászálódott a puha, meleg takaró alól, belebújt a túlságosan is csajszi műszőrme mamuszába, amit még egyik legjobb barátnőjétől, Oliviatól kapott előző karácsonyra, és kicsoszogott a konyhába, hogy elkezdje a napot.

Telefonja már szinte égett az értesítésektől, a kapott üzenetek miatt. Neki és barátnőinek volt egy külön létrehozott chat csoportjuk, ahol mindent megosztottak egymással, amikor éppen nem együtt lógtak. Tényleg szinte mindent, a balul sikerült randiktól kezdve, a "melyik szemhéjfestéket vegyem meg?" problémán keresztül, a "hova menjünk este?" felvetésekig.

Amikor megnézte, elnevette magát, mert Olivia éppen a szombat esti buliban megismert srácon marakodott Zoéval. Alexis próbálta őket békíteni, de nem sok sikerrel. Jobbnak látta nem beleszólni, így a megszokott rituálénak szentelte magát.

Soha nem volt képes reggeli nélkül elindulni otthonról, evés közben ébredt fel minden alkalommal. Egyszerűen szüksége volt rá. Két szelet pirítóst készített magának toast kenyérből egy kevés vajjal, eperlekvárral és egy-egy szelet sajttal. Mások szemében fura íz kombináció lehet a lekvár és a sajt, de neki a mennyországot jelentette.

Egyik régi barátja mutatta neki még pár évvel ezelőtt. Amennyire idegenkedett megkóstolni akkor, annyira rajongott manapság érte. Jóízűen harapott a ropogós finomságba, mellé kortyolt egyet a reggeli kávéjából, miközben élvezte a kilátást és a napfelkeltét a konyha ablakából. Imádta a látványt, akármennyire nem szeretett korán kelni, ez mindig kárpótolta.

Az amerikai stílusú modern konyha és nappali a bejárattól jobbra helyezkedett el, a hatalmas nyílt tér a lakás középpontja volt. Innen dupla szárnyú ajtó vezetett a viszonylag keskeny, de hosszú erkélyre. Szintén a nappaliból lehetett eljutni a hálósobákba.

A három háló közül Gemma uralta az egyiket, azt amelyikben külön fürdőszoba is volt. A másik kettő egy közös fürdőn osztozott. Barátnői és barátai rendszerint a vendégszobák valamelyikében húzták meg magukat egy-egy hosszabb nap után, vagy kevésbé józan állapotukban. Ezenkívül helyet kapott még egy extra mosdó a bejárat és az előszoba között.

Az épület nem a zsúfolt belváros közepén, hanem kissé kintebb, egy csendesebb helyen épült. Minden emeleten kettő, összesen tíz lakással. Nem kellett attól félni, hogy valaha is forgalmi dugó lesz a liftben. Rajongott ezért a helyért, főleg a tudatért, hogy lassan teljesen az övé lesz. Nem sok maradt már vissza a kölcsönből. Kemény munkának és kisebb szerencsének köszönheti, hogy szert tett egy ilyen lakhatásra.

A kemény munkát úgy kell érteni, hogy az a cég volt a felelős a kivitelezésért és az építésért, ahol dolgozott. Gemma részt vett az összes papírmunkában, valamint a tervezők, a mérnökök és a cégtulajdonosok közötti meetingek lebonyolításában. A szerencsének pedig azt köszönheti, hogy gyerekkora óta ismeri az őt alkalmazó családot.

Nehéz nap várt rá az irodában, időben kellett indulnia, hogy mindent elrendezzen még a napi meeting előtt. Berobogott a hálóba, hogy kiválassza az aznapi ruháit. Szerette a laza, kényelmes ugyanakkor

csinos, letisztult darabokat. Nem kedvelte a túl rikító színeket vagy a túl mintás kreálmányokat. Úgy érezte magát bennük, mint egy ötéves kislány, az anyja ruháiban a '70-es években. Megcsörrent a telefonja. Olivia hívta.

– Jó reggelt! – szólt bele, ahogy felvette.

– Jó reggelt, csajsz! – bűgta a másik a kagylóba. – Meg akartam kérdezni, van-e kedved rosszalkodni?

– Ajjaj, mibe akarsz megint belekeverni? Ha te rosszalkodsz, azt mindig más szívja meg! – viccelődött Gemma.

– Persze, mert a két szép szemem miatt senki nem képes rám haragudni. Arra gondoltam, hogy ellóghatnánk a mai napot. Mit szólsz?

– Hát... nem tudom, hogy ezt a főnök mennyire díjazná.

– Ugyan, protekció van.

– Ekkora még neked sincs – ellenkezett Gemma.

– Egy telefonomba kerül, és be vagyunk biztosítva. Ismerem a megfelelő embereket.

– Hogyne, a következő milliós irodaház hiányzó dokumentumait mivel biztosítod be?

– Uncsi vagy! – duzzogott Olivia.

– Már mondtad! – kacagott a barátnője. – Gyerünk, kapj fel valami végzet asszonya rucit, hozzá illő magas sarkút, és kápráztass el mindenkit... megint!

– Meg akarod hozni a kedvem a munkához?

– Dehogy, csak látni akarom, melyik ruhádat kérem legközelebb kölcsön – ugratta.

– Tudtam, hogy hátsó szándékod van – okoskodott Olivia.

– Hiszen ismersz...

– Meggyőztél, csajsz. Nem foszthatom meg a munkatársaimat a fantasztikus ízlésemtől. Tudom is, melyiket válasszam. Az irodában találkozunk. Szeretlek! – cuppantott a telefonba búcsúzásképp. Gemma mosolyogva gondolt arra, hogy bár barátnője az idősebb, sokszor érezte azt, hogy fordított helyzetben vannak, és a lány személyében kapott egy hugicát, akit folyton le kell beszélnie a csínytevésekről.

Gyorsan felöltözött, összeszedte és elrakta a fontos dokumentumokat, felkapta kulcsait az előszoba szekrényről, és kilibbent az ajtón. Gondosan bezárta, a kulcsokat elrakta a táskájába, és a felvonó felé indult. Majd a földszintre érve kilépett a nagy üvegajtón a napsütésbe.

Csodaszép októberi reggel fogadta. Miközben a parkolóban haladt, belépőkártyája után matatott, ezért sem vette észre a férfit, aki vele szemben közeledett lehajtott fejjel. Amikor összeütköztek, Gemma mindent elejtett, táskája és a papírok a földre zuhantak. Gyorsan leguggolt, hogy összeszedje, mielőtt a szél elfújja őket.

– Bocsánat, nem figyeltem – mentegetőzött.

– Nem történt semmi, az én hibám. Előre kellett volna néznem – felelte rekedten a férfi.

– Akkor ezek szerint mindketten hibáztunk – nevetett fel a lány kínosan.

A férfi nem viszonozta, ezért Gemma felnézett rá, de nem látta jól az arcát, mivel kissé elfordult tőle, valamint baseball sapkát viselt, és még a kapucniját is a fejére húzta. A lánynak bevillant a rémálma, amitől egy pillanatra lefagyott, de most uralkodott magán. Ekkor a kapucnis felállt, de még mindig úgy helyezkedett, hogy ne láthassa a vonásait.

– Mennem kell! – hadarta az ismeretlen.

Egy pillanatig csak bambán bámult a férfi után, aztán eszébe jutott, hogy fontosabb dolga is van, mint egy idegen után bambulni. Elért a kocsijához, kinyitotta az ajtót, és miután beindította, elhagyta a parkolót.